

Ei au pornit pe o cale...

el a pornit-o pe „Cale”...

**EXTRAORDINARA
EXISTENȚĂ A LUI
RAPOȘESCU DE LA
FOCȘANI,
ZIS FACHIRUL,
ZIS MOTOCICLISTUL,
ZIS SPORTIVUL –
SAU CUM A LUCRAT
ȘI ASTĂZI SE ODIH-
NEȘTE OMUL CU
„UITE GEANTA,
NU E GEANTA!”**

Cap. I

Fiecare om are în viață o pasiune. Unul iubește o femeie, altul iubește două femei (adică pe soție și pe mamă), altul îndrăgește florile. Eroul nostru e un pasionat după... O clipă, vă rugăm. Pentru o asemenea pasiune e nevoie de o altă introducere.

Așadar, era o frumoasă inserare din nu importă ce anotimp (toate poveștile extraordinare încep în frumoase inserări din nu importă ce anotimp) când Rapoșescu Constantin, casierul colector de numerar al Băncii de Stat Filiala Focșani, se întorcea din raion, unde strinsese de la trei cooperative încasările făcute peste zi. Mașina băncii, în care se afla ilustrul personaj, aluneca lin pe străzile Focșanilor și tocmai trecea pe dinaintea unei vitrine cu motociclete noi-nouțe, numai bune de încălecat.

– Minunate motociclete! suspină Rapoșescu, mișcând discret gențile burdușite cu bancnote. Apoi, după o clipă de cumpănire: – Tovarășe șofer, oprește, eu cobor aici.

– Și până acasă o să mergeti pe jos?

– Nu pe jos, cu motocicleta! murmură personajul nostru.

– Dar unde-i motocicleta? se miră șoferul.

– Aici, în geantă! îngină casierul. – Tot șugubăț de când vă cunosc, tovarășe Rapoșescu... Doar nu știți vreun fachir să numărați 1, 2, 3, și, hocus-pocus, să transformați motocicleta în bani.

– Asta nu, gândi Rapoșescu, dar pot număra 1, 2, 3 și să transform banii în motocicletă.

Și, în clipa următoare, iată-l pe Rapoșescu în magazin. Să jur că-i fachir, nu alta!... A numărat scurt: 1, 2, 3; după aceea 4, 5, 6... Și, într-un târziu, când a ajuns cu numărul la vreo 18.000, de istovită ce era, a căzut în șa, și prinde în drumul. Ajuns pe strada principală, s-au strins oamenii în jurul său.

– Grozavă motocicletă, Rapoșecule! Aleargă repede? Cui prinde?

– Nu prinde pe nimeni! răspuse motociclistul, sculându-se în silință.

– Rapoșecule, interveni un altul, motocicletă e cu ax sau cu lanț?...

– E cu lanțuri!... se băgă cineva în vorbă.

Fachirul tresări, îl cuprinsese un fior, se simți dintr-o dată nu pe cuțe, ci pe ace și o zbughi cu 90 pe oră, cu 100, cu 120 pe oră, fiindcă se dovedise o motocicletă

CÎND SE RISIPESC MATERIALELE...

Din cauza risipei de materiale ce se face pe unele șantiere, crește prețul de cost al apartamentelor

Desen de Rik Auerbach

... Unii găsesc locuință ieftin...

... și alții o găsesc scumpă!...

puternică, avea o forță de 3 cooperative putere!

Procedase simplu: scosese banii din gențile cooperativei, plătiase cinstit, pornise către Filială, unde explicase că respectivele cooperative din Cotești, Budești și Urechești nu depușeseră încasarea în acea zi și gata! În definitiv banii sînt făcuți să circule. Și ce oare circulă mai rapid decît o motocicletă!

Cap. II

Se știe că motocicleta pentru a porni are nevoie de combustibil lichid numit benzină, consum 3-4 litri (la sută). Omul, spre a porni, (spune Rapoșescu) are și el nevoie de combustibil lichid de regiune, Panciu sau Odobești, consum 3-4 damigene la mie (el nu lucra cu suta).

Se știe iar că un vin bun are nevoie și de cițiva prieteni buni! Și uite cheful întins!... Toți mincau și Rapoșescu plătea!... Adică nu plătea Rapoșescu, plăteau cooperativele.

După chef, urma jocul de cărți. Rapoșescu juca, ce-i drept, cu măsură. Miză mică: o cooperativă pe zi! Nu era de fel risipitor, asta era calitatea lui de seamă, de ce să

nu recunoaștem? Ce-i al lui e al lui, și ce-i al cooperativei, tot al lui!

– Plus Budeștii! urla Rapoșescu.

Și tot ce pierdea într-o zi, tot ce consumau la chefuri și la cărți amicii, recupera din gros a doua zi de la cooperative... că d-ala se numeau cooperative de consum...

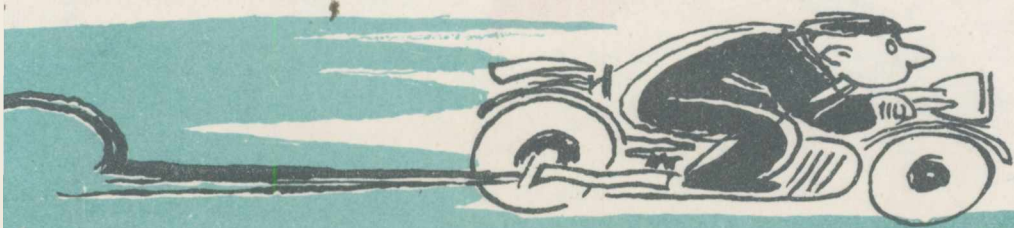
Se gîndeau superiorii motociclistului: de unde o fi avînd Rapoșescu atîta băneț? Se gîndeau numai, fiindcă de întrebare nu-l prea întrebau.

– O fi cîștigat la Pronosport, își dădura unii cu părerea. Se pricepe la sport, nu-l vezi, și-a luat și motocicletă. A nimerit pesemne 12 combinații exacte!

De fapt nu nimerise decît o singură combinație cu 12 cooperative exacte și cînd trăgea sportivul nostru un șut, rămînea „gol” în casele de bani, iar superiorii săi rămîneau gură-cască, așa cum au rămas de altfel ani de zile, timp în care Rapoșescu se antrena pe brînci, stimulîndu-se singur: „Hei ruup!” Și a rupt 39.000 din banii cooperativei din Cotești! „Hei ruup!” Și a rupt 21.000 din banii cooperativei „Suvorov”. În scurtă vreme, Rapoșescu s-a dovedit că

— Ce oameni cumsecade! Ne urează și „Bun venit”!

GRIGORE VOICU

mai capabil sportiv la sărituri. În vreme ce campioana mondială abia sărise peste 1,81, Rapoțescu sărise peste 75 000!

Cap. III

3, de fapt, nu e numărul capitolelor, ci numărul de ani în care Rapoțescu și-a făcut de cap fără ca cineva să-l supere. Așadar... de trei ani tot aduna gențile încărcate cu banii cooperativelor din raion, pe care le ducea acasă, făcea hocus-pocus, aducea restul a doua zi la Bancă, și toată lumea era fericită: Rapoțescu fiindcă își oprea cît doare, Banca fiindcă încasa și ea cîte ceva, și contabilii-șefi ai cooperativelor fiindcă erau la zi cu plățile, fără să-și mai piardă vremea controlind ulterior dacă sumele figurează și în extrasele de cont trînise de Bancă. Aveau încredere în motociclist. Și motociclistul avea o vorbă: Eu lucrez jos, așa că nu mă vede cel de sus!

Cel de sus! Asta era! Numai că cel de sus putea fi și revizorul contabil al U.R.C.C. Galați, tov. Stancu Ion, și tov. Bîscă Ion, directorul Filialei Băncii de Stat Focșani, și alții, și alții, și alții.

Eh, pînă la urmă, tot și-au spus cuvîntul aceștia „de sus”. Tov. Stancu, de exemplu, cînd a găsit la Cotești o lipsă de numerar în cont de 6 305 lei, a dispus, fără cercetări, trecerea sumei la... pierderi. Vorba cîntecului: Ce-am avut și ce-am pierdut! Azi aici, mîine-n Focșani!

Iar „mîine”, în Focșani, tov. Bîscă, directorul Băncii, sezisat că și cooperativei Jariștea îi lipsesc 10 725 lei incredințați lui Rapoțescu, a exclamat (de sus, evident, de unde se afla): „Ia mai lăsați-l pe băiatul ăsta în pace, oameni buni, că e sub directia mea supraveghere! Personal, sînt foarte satisfăcut de el!” Și în vreme ce tov. Bîscă îi lua apărarea, bătînd cu pumnul în masă, Rapoțescu, căruța îi mai lipseau niște bani, a bătut cu pumnul în sertar! hocus-pocus... și a mai umflat o geantă (ba, pare-se că a desumflat-o). Geanta, depusă de cooperativa Bughești, nu cuprîndea decît 30 085 lei. Totuși Rapoțescu s-a declarat mulțumit. Vorba ceea: Calul de dar nu se caută la dinți! De fapt nu se caută nicăieri, căci altmîntri se descoperă la vreme. Nu calul! Hoț! Ia!

Cap. IV

Precum v-am istorisit mai sus, cursa motociclistului a ținut trei ani. Trei ani fără oprire, în care timp a parcurs 75 580... lei! Atît e trecut în foaia de parcurs, fără să mai adăugăm cei 310 166 lei pe care i-a „rodât” în acest interval pentru diferite afaceri particulare și rentabile și pe care i-a pus la loc înainte de dezlănțuirea comicăriei. Pentru că, la urmă de tot, a fost într-adevăr o comicărie de toată frumusețea. Rapoțescu a strigat: „Nu pot fi tras la răspundere pentru controlul înopinat al Centralei Băncii de Stat!” - Tov. Bîscă Ion, directorul Filialei Focșani, a declamat: „Și eu, care am avut atîta încredere în talentele băiatului ăsta! Am fost un gură-cască, fraț!loor!” - Iar tovarășii I. Despoiu, Croitoru Mihai, Ciurea Victor, Popa Jeni, Aldea Isosofache, Truș Constantin, Mocanu Constantin și Grama Aurelia, contabilii-șefi ai cooperativelor... co„operate”, au cîntat pe mai multe voci: „Noi n-am avut habar-habar... Decît totul e-n zadar-zadar... De banii noștri decedați... abia aflăm ce-am fost furați!”

Iar Rapoțescu a cîntat și el. A

cîntat roman, „Mi s-a rupt căruța-n drum”... Numai că nu era căruța, ci motocicleta. Iar tribunalul i-a dat răgaz s-o repare pe îndelete: 5 ani pentru carburator, 3 ani pentru bujii, că s-au găsit și alte piese (la dosar), 8 ani pentru gresare și spălare (a păcatelor) și 2 ani pentru reparații mai mici: Total 18 ani!

Și-am încălecat pe-o șă (nu de motocicleta) și v-am spus povestea așa...

Trec pe lângă ograda ei, grăbit. Așa o încerc eu pe Anca Trifu de la o vreme. Să vedem, mai mă bagă în seamă?

- Mielule! aud în urma mea. Stai nițel, Mielule!

- A, tu erai, Anco?

- Cristache Cirlionț, președintele cooperativei, a fost așați pe la noi.

- Ce caută Cirlionț la voi?

- Stai, nu te aprinde, că băatul e la locul lui. Zice: „Ce fel de președinte de întovărășire e Mielu Lovitu, dacă nici nu-l pasă de contractări?” Ce n-are dreptate?

- N-are! că nu știu cît porumb o să scoatem. Și-apoi mai e și altă șocoteală. Cirlionț să-și vadă de cooperativa lui. Să lase în pace întovărășirea.

Anca dă din umeri. După o clipă zimbește unui gând. Își arată dinții albi, ca mărgelele de hurmuz de la git:

- Ți-e mai mare dragul să-l ascuți pe Cirlionț asta. Te amorezezi de vorba lui. Fiindcă știe că vorbim amîndoi, aduce mereu vorba de tine. Ne povestește cum alerga cu măciuca după tine cînd erai copil. Tu fugeai ca iepurele și țipai ca din gură de șarpe. Nu te lovea niciodată că n-avea de ce. Îi plăcea doar să te sperie. Am ris cu lacrimi și eu și soră-mea.

- Ei, vezi d-afă nu-l dau contractări. Să-și facă planul cînd mi-oi vedea ceafa. Intorc spatele cînd l-oi întîlni.

Sînt că cineva mă bate pe umăr. Mă întorc către nepoftit.

- V-am văzut de departe și am grăbit să vă ajung. O pereche atât de potrivită nu putea fi alta decît voi. Tu, Mielule, tăcut, gînditor, iar Anca vioale și veselă, nevoie mare. A ris astăzi în hohote. Ți-amintești cînd te fugăream cu măciuca?

- Ia să-ți mai legi căteaua! Da-tu ți-amintești cînd te chealăna mama?

Se vîră între mine și Anca și se apleacă la urechea mea:

- Da' de unde! Am mințit-o, ca să nu te creadă prea bleg.

Îl străpung o dată cu privirea, să mă ție minte cît o trăi. Nu mai scot o vorbă. Ajung în dreptul întovărășirii și intru în sediu.

- Tovarășe Lovitu, mă ia în primire un membru mai în vîrstă. Ce facem noi cu contractările la porumb? Știi că Cristache Cirlionț...

- Să nu mai aud de așa ceva! Mă supăr eu cînd îmi vine la ureche numele neobrăzatului. Dar eu nu sînt un om fără cap. Că nu de-a surda m-au ales oamenii președintele lor. Chibzulesc eu ce chibzulesc și peste cîteva zile fac un tabel de numele întovărășitorilor. Întreb pe fiecare ce cantitate contractează, fac totalul și alerg să închei contractul.

- Trei vagoane jumătate, neică, sînt aici! arăt eu contractul Ancăi Trifu, cînd mă întorc.

- Știu, că mi-a spus Cristache Cirlionț, președintele cooperativei. E foarte frumos din partea ta că ești om cu cap.

- Ce cap, că am contractat cu întreprinderea „Recolta”, nu cu cooperativa lui.

- Lasă, nu mai glumi cu mine, că doar am văzut oamenii în cooperativa cînd au iscălit.

Ce drăconvenie mai e și asta? Alerg la întovărășire.

- Ce-ați făcut, oameni buni!

- Apăi, ce trebuia. Că doar singur ne-ai întrebă ce cantitate dăm la contractare.

- Ați lucrat ca individualii. Să vă duceți să stricați contractele cu cooperativa, că de nu, mă duc eu. Avem contract cu „Recolta”.

- Noi, dacă am pus semnătura, pusă rămîne! Se supără

soție. Dar soții se ajută între ei. Prisosul de porumb să mi-l vinzi mie. Nu care cumva să-l duci la dușmanul de Cristache Cirlionț, care-l un om fără omenie și un lăudăros fără obraz. Într-o zi o să mă lau de plept cu el. Cu drag, Mielu Lovitu”. Frate-meu nu-l la îndemină, așa că împăturesc scri-

- Să nu miști că te-achit!

- Dă mana înapoi, vrăjito-rule! se oțărăște baba.

- Predă-te cu frumosu, nene! se roagă Anca.

Cristache se năpustește asupra măracinelui, dar eu sînt departe. Pînă intru în sat se înapoatează. Dimineața trimite pe frate-meu la cooperativa să-mi cumpere o pălărie, dar numai dacă nu-l de față Cristache. Pe la prînz, dau pe la Anca, să aflu ce zice. Îl găsesc pe dușman la masă:

- Ți-ai cumpărat pălărie nouă. S-o porți sănătos! Îmi urează el.

- Mi-am cumpărat, că am de unde!

- Păi, da, că ați luat două avansuri. Dar și eu am pălărie bună. Am găsit-o ieri.

- Leapădo, maică! E de la satana. N-ai văzut cum a ple-rît? Parcă l-a înghițit pămîntul, își face cruce bătrîna.

Mi-aduc aminte de bilețele. Îmi fac de lucru de tîndă, unde-l pălăria. Scormonesc sub cordea, găsesc hirtiuța și-o strecur în palma Ancăi. Îi șoptesc că aștept răspuns. Trec săptămînile și răspunsul nu mai sosește. Dar alta e gri-ja mea. Porumbul. Nu-l vorbă, se dezvoltă tare frumos. Stră-dania n-a fost zadarnică. Re-coltatul începe. Într-o dimineață mă întîlnesc cu Anca. Îmi aruncă furioasă:

- Om ești tu? Fudul ești tu! Înapoiat ești tu! Află că eu m-am înscris în colectivă și mă mărit cu Cristache.

- Eu ți-am scris de prisosul... caut să-l explic.

- De prisos ești tu!

Nu înțeleg nimic. Alerg după Anca, dar n-o mai ajung. În-tînd pași spre cooperativa, să mă răfulesc cu Cristache. Aștept să rămînă singur, ca să mă pot răfuli cu el. Întovărășitul care țese de la el, mă ia de-o parte:

- Hai, să-ți spun ceva, dar rămîne între noi. Tovarășul Cristache vrea ca întovără-șirea noastră să fie fruntașă pe raion la contractări. La toți ne spune ca să îngrijim și pentru contractul cu „Recolta”. Auzi că vrea să te vadă cu medalie.

- Nu se poate!

- Ba, se poate. Că ne ținem de buchia contractului.

Pînă să mă desmeticesc bine mă ia în primire Anca:

- Mielule, știi că te-am ne-căjit degeaba. Am aflat ce-i cu scrisoarea. Cristache a găsit în pălăria ta biletul tău pentru mine. L-a luat și a pus în locul lui un biletel în care-ți scrie că te roade o ambiție prostea-scă. Tu ai luat din pălărie bi-letul lui, crezînd că e al tău, și mi l-ai dat mie. De aci a pornit incurcătura. Și cu mări-tatul te-am necăjit. Eu la tine țiu, nu la Cristache.

Ca să nu săr de bucurie, alerg pe uliță în sus. „Mă cu-nun cu Anca Trifu!” „Mă cunun cu Anca Trifu!” repet mereu.

Pînă la urmă nimeresc tot la Cristache:

- Deschide, bat în ușa președintelui.

- Nu deschid, că mi-e teamă de proști și de gilcevitori. Și să-ți ție pălăria! Mi-o întinde el prin geam.

- Ți-o dăruiesc ție, frate Cristache.

- Mă stringe. Ai capul prea mic.

cel mai în vîrstă. Alerg la Cris-tache Cirlionț:

- Mi-ai ademinit oamenii. Nu-l frumos. Umbil pe toate căile să mă faci de ris. Dă-mi contractele să le rup!

- Da' de unde! Au venit singuri. Cîi privește contrac-tele, să vină ei să le ceară, că a lor e semnătura.

Alerg la „Recolta”.

- Retrag contractul! Și-l ex-plic pentru ce.

- Nu se mai poate. Am cen-tralizat situația și am înalțat-o. Să se facă de ris jocul înto-vărășirea dumneavoastră?

Mă hotărîsc să predau Statului, șapte vagoane, că n-am încotro. „Dacă așa stau lucrurile, atunci, Lovitule neică, țiești toate măsurile ca să scoți o recoltă peste toate așteptările”. A doua zi mobilizez întovără-șii:

- Fraților, nici un fir de costrel în lanul nostru! Nici un cuib cu doi coceni la un loc! Nici un știulete fără rod! Facem polenizarea artificială. Secăm balta care amenință lanul.

- Facem! strigă oamenii. Înțeleg și ei în ce incurcătură am intrat. Dar mie tot mi-e frică. Trebuie să mai adun ceva porumb, ca să fac față. Pentru că n-am timp să trec pe la Anca, îi ticulesc un răvaș, cu gîndul să-l trimite pe frate-meu: „Dragă Ancuța, după cum ți-am spus și între patru ochi, eu pe tine te-am ales și tu-mi vei fi

sorica și o vir în cordeaua pălăriei. Dacă văz că el nu mai vine, pornesc spre cîmp, unde își are Anca porumbul. Trebuie să ajut polenizarea și în lanul ei, ca prisosul să fie cît mai mare. Încep să scutur spicele într-o sită, așa cum scrie la carte, și numai ce aud voci:

- Măcuță, parcă fiștie ci-neva.

- Cată-ți de treabă, Anco mamă, că-s sperioasă. Aoleu, uite-l. Unul cu ciurul, fură mana porumbului.

Și fugi, amîndouă spre sat. „Mai bine, ca să pot lucra li-niștit” îmi zic în gînd. Treaba nu-l ușoară, mai ales cînd nu vrei să-ți scape nici un știulete nepolenizat. Cînd să isprăvesc, numai ce aud din nou voci:

- Pe aici, Cristache maică, pe aici, șoptește bătrîna.

- Lasă că ți-l altoiesc eu, dacă-l un răufăcător, că d-ala am luat măciuca, se groză-vește zevzecul.

Ce să mă fac? Mă furîșez către răzor și mă ascund în tufișul de măracini.

- La răzor, maică, la răzor, că te fac ginere, strigă bătrîna.

- Nu-l lovi rău, Cristache, să-l prîndem viu! e de părere Anca. Mă bag unde-s măracinii mai deși, dar ei după mine.

„Stați că vă viu eu de hac”, îmi zic în gînd și-mi agăț pă-lăria într-un ghimpe mai răsă-rit. Mă retrag binîșor spre drum. Cristache ridică măciuca deasupra pălăriei și strigă:

Bucureștean

(din impresiile unui botoșănean)

7 zile!

Sosesc în Gara de Nord, după miezul nopții. Orice s-ar spune, Gara de Nord e mai încăpătoare decât cea din Botoșani. Are și mai multe ieșiri. Gara din Botoșani are o singură ieșire, care e în același timp și intrare.

- Tovarășe, te rog, pe unde-i ieșirea?
- Pe poartă l...
- Și unde ajung?
- Ajungeti la taxi, coane. Să trăiți, sint particular, zece lei de căciulă și vă transport pînă la domiciliu. Care mai sule? Hai sus l... Dumneata încotro mergi? Spre Vitan? Foarte bine, e în drum l... Și dumneata? Spre Cotroceni? Perfect, e în drum l... Și dumneata? Spre Giulești? Urcă, e în drum l... Așa, banii vă rog... Mulțumesc, vă las în Piața Națiunii că mi-e în drum l...

***

A doua zi încerc să intru la un cinema în sală. Imi răspunde casierita:

- Azi nu mai sint bilete.
- Tovarășă, dar pentru provincialii există o cotă de bilete. Eu sint din provincie l...
- Dacă ești din provincie, vizitează „Romarta”, că cinema aveți și la țară..
- Imi pare rău, spun a doua zi vecinului. Doream să văd și eu un film pe ecran lat l...
- Ei, nu te necăji. Il vezi de două ori pe ecran îngust și e același lucru..

***

Înghețata populară e foarte populară. O întâlnești pretutindeni. Înghețată pe la colțuri, hîrtiile pe stradă, bețele pe bulevard. Ba pe unul, care minca o înghețată în troleibus, l-am surprins ștergîndu-și degetele de cămașa mea! Strimba din nas!

- Cam aspră cămașa duminică. Se vede că ești provincial..
- Și a coborît prin spate, fiindcă prin față urcase controlorul.
- Încotro imi întorc privirile, zăresc lucruri noi. M-au impresionat troleibusele. Foarte frumoase! Interesant. Autobuse ce merg cu troleu pe sîrmă. La noi la Botoșani nu merge pe sîrmă deocamdată decât „profesor Alexander”, echilibristul. Avantajul e că pe sîrma lui nu e aglomerație.

***

Sincer vorbind televiziunea m-a încîntat. Dacă nepotul care mă găzduiește n-ar fi avut televizor, nici într-o săptămînă nu apucam să-mi vizitez toate neamurile. Pe cînd așa, le văd de cinci ori pe săptămînă. De cite ori e program. Cînd l-am spus nepotului despre acest avantaj al televiziunii, cit pe ce să mă ia la bătaie.

Oricum, televizorul e o minune. Imi cumpăr unul și-l iau la Botoșani. Nepotul nu mă sfătulește, fiindcă - susține el - depărtarea e mare, și la Botoșani n-o să se vadă nimic. N-are importanță, dar antena se vede? Se vede l... Să moară de necaz vecinul de peste drum, că n-a vrut să-mi dea fiica de noră.

***

Iată-mă la cea mai elegantă cofetărie din Capitală: „Republica”! Imi place. Iau loc și comand:

- Tovarășe, o înghețată te rog.
- Profitteți?
- Nu, Popescu. Dar vă rog o înghețată.
- Mareșal?
- Nu, caporal în rezervă. Dar să lăsăm intimitățile. Mi-e cald, o înghețată.
- Merengue...
- Imi pare bine, Popescu. V-am mai spus. Tovarășă Merengue, te implor, o înghețată.
- Perfect?...
- Înghețată! Altfel v-am cerut. Aveți?
- Coupe Jacques...
- Cine-i ăsta? Responsabilul? Să poștească aici cu condica de reclamații.
- A, nu, mă terțați, am greșit... Coupe Jacques s-a terminat... Dacă doriți, vă servim o înghețată...
- Pentru numele lui Dumnezeu, dar asta v-am cerut de la început!
- Dacă nu vorbiți împede! Eu, slavă domnului, v-am vorbit pe românește l... Sau, dacă doriți, vă putem servi un choux à la crème...

I. AVIAN

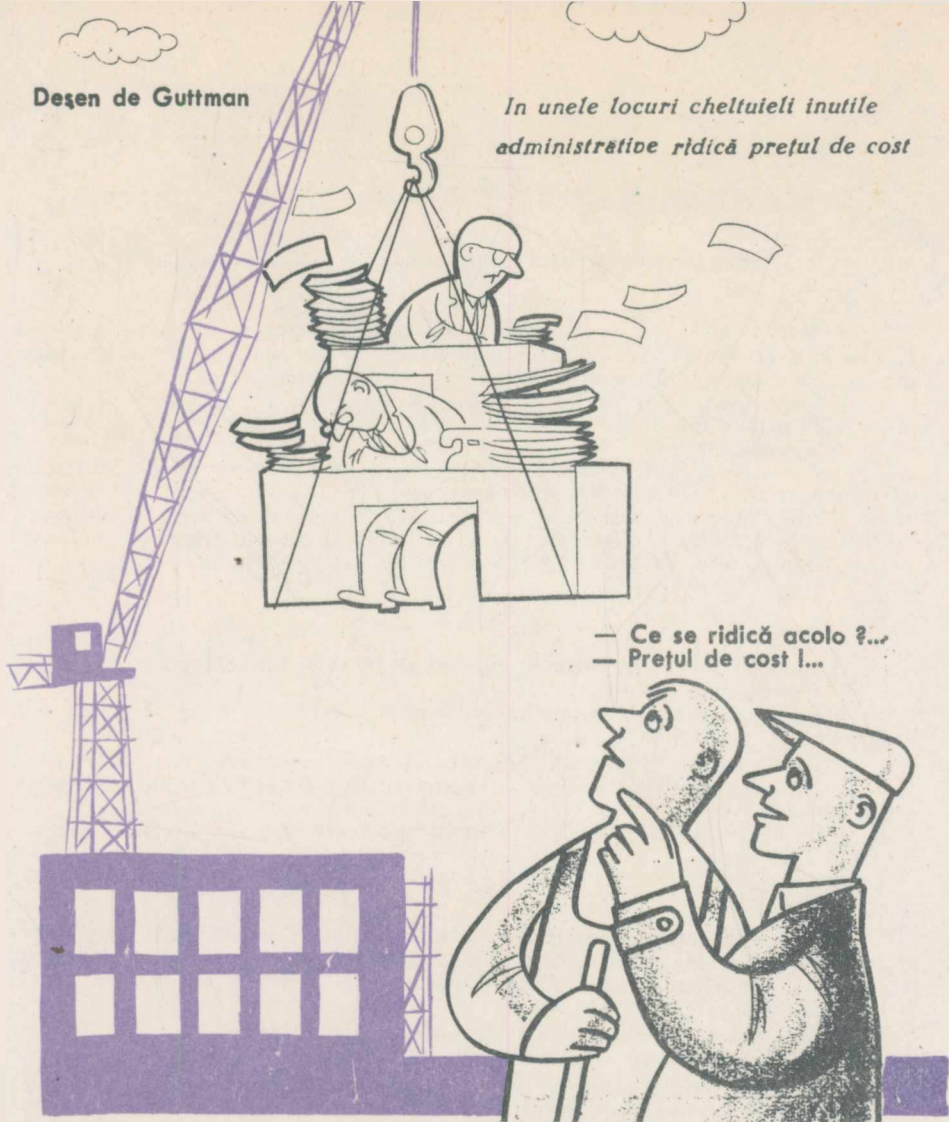

— Așa e la noi la Colectivă Cine muncește
e la înălțime !!

Desen de V. Vasiliu

Deșen de Guttman

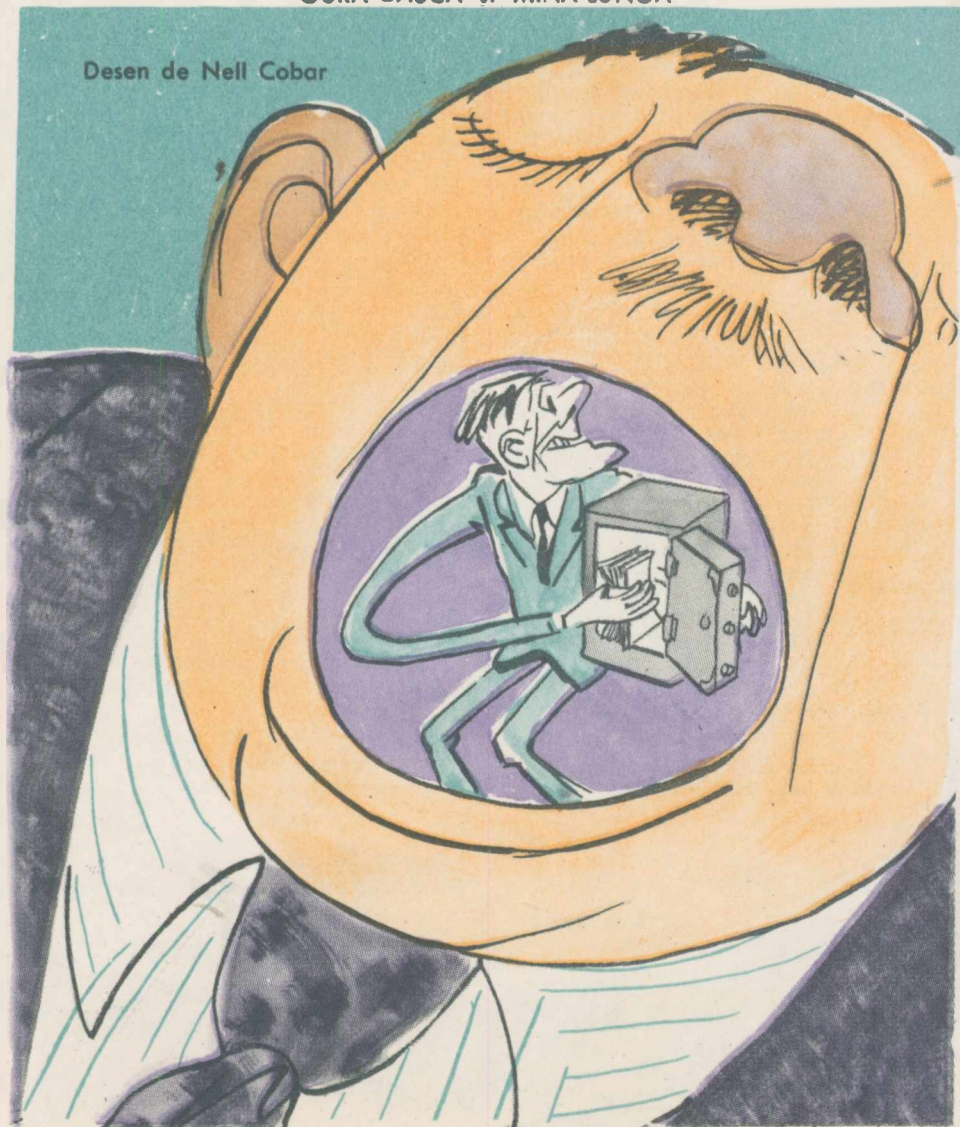
In unele locuri cheltuieli inutile
administrative ridică prețul de cost

— Ce se ridică acolo?...
— Prețul de cost l...

GURĂ-CASCĂ și MÎNĂ-LUNGĂ

Deșen de Nell Cobar

DELAPIDATORUL: — Phii, aici e de mine!

● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ

ION ATANASIU-ATLAS

F. a u

MOLIA

In stralul nou, cu trudă migălit,
s-a aciuat o molie bătrână,
s-a tupilat prin firele de lînă
și și doarme somnul ei de parazit.

Doar cînd te-avînti spre-o treaptă mai înaltă
și-i tulburi somnul greu și fără vise,
ea îl se oîră printre manuscrise
sopîndu-ți: „Nu mai scrii... Mai las-o baltă”

E vremea să devii mai întreprid,
să procedezi așa cum se cuvine,
să-ți scuturi stralul bine, cît mai bine,
și, la nevoie, dă cu analcid.

● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ

CUM POATE SĂ AJUNGĂ UN

MOTO: De ești tu acela
Nu-ți sînt mamă eu
(Bolintineanu)

Tînărul cînd s-a decis să lasă din comun nu trebuie să meargă la părinți să le ceară consimțămîntul. Nu. Este probabil ca aceștia să nu i-l dea. El trebuie să intre la primul Ferro-metal ieșit în cale. Să cumpere de aici o jumătate kilogram nituri de 6 mm. După ce a procurat niturile, neapărat trebuie să intre la magazinul universal „Victoria” ori „București”, de unde trebuie să cumpere un virgulă cinci-zeci metri doc albastru, cachii ori vernil. Tînărul trebuie să albă și puțin simț al culorii. Să-și dea seama care doc se asortează cu floarea niturilor cumpărate.

Cu aceste două materii prime trebuie să se ducă la un tîncîgiu particular care îi va croi două burlane ca pentru o sobă „Vesta”. Aceste burlane, însă, la un capăt vor avea manșete. (Nu este chiar obligatoriu). Celelalte capete ale burlanelor vor fi unite. Piesa meșterită de tîncîgiu trebuie să aducă, să albă asemănarea unor pantaloni obișnuți. Dacă jumătatea de kilogram de nituri nu ajunge pentru asamblarea piesei, clientul va mai cumpăra un mosor de ață albă. Se va trage o însăileală cu ață albă de-a-lungul șirului de nituri. De fapt, chiar dacă ajung niturile, pantalonii (hai să le zicem pantalonii, vreți?) trebuie însăilați ca să se vadă neapărat că sînt cusuți cu ață albă.

După aceea, pantalonii (ați fost de acord să le zicem pantalonii, n-am ce vă face) trebuie prevăzuți cu niște buzunare aplicate. Deci, se vor nitui două buzunare în față, în care trebuie să încapă mîinile pînă la cot (de ce pînă la cot, nu știu, așa e modern!). De-a-lungul cracului drept se vor monta prin nituri o

IMĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ●

FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ●

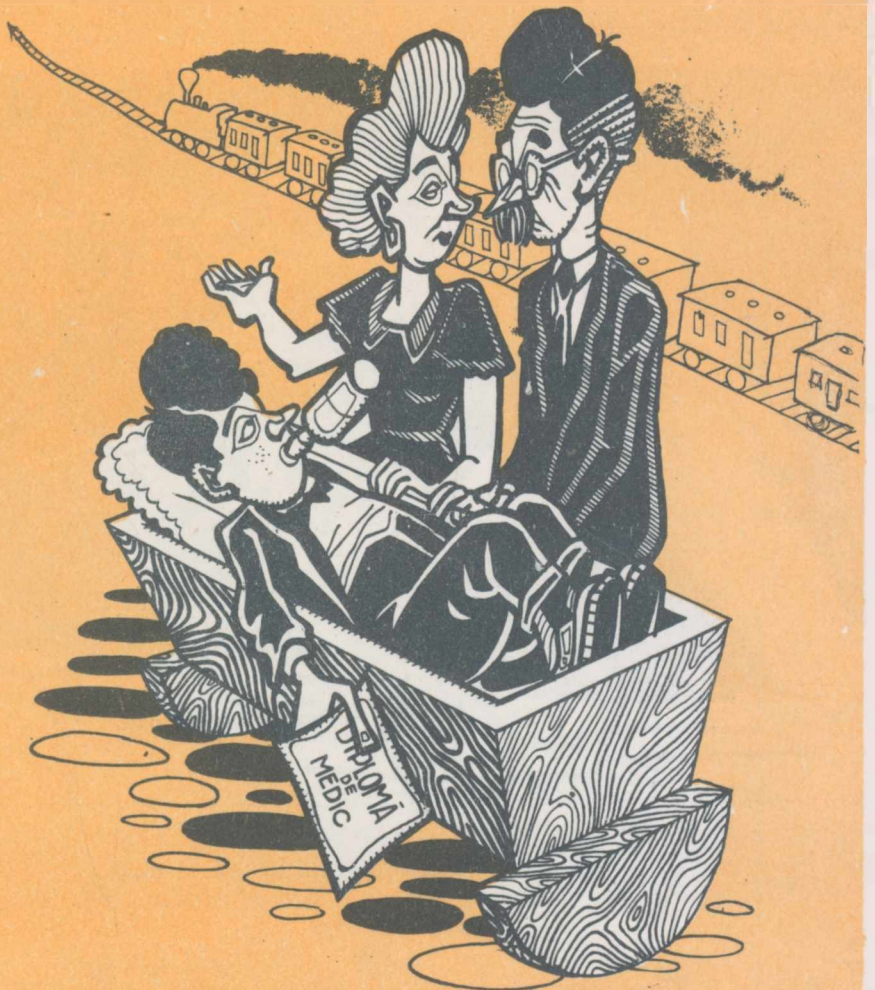
RACUL

Se crede mai subtil și mai cuminte fiindcă și merge mersul înapoi și nu pricepe, bietul, de ce noi perseverăm să mergem înainte.

Și brînd s'argumenteze în mod „științific” purtarea cozii în chip de scăfirlic aplică practic pecheași teorie mergînd pe drumul „propriu și specific”.

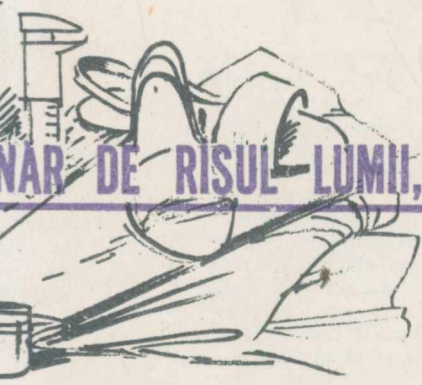
Am vrut să-l sfătui dar s'a supărat și-a protestat cu toată pehemența că-i dolez conștiința, existența și mersul lui de rac... înaintat.

FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ● FAUNĂ ●

— Nu se face să smulgă un copilăș de la sinul mării și să-l trimită în provincie...

NAR DE RISUL LUMII, sau SFATURI PENTRU CEI CE VOR SĂ IASĂ DIN COMUN

...rie de alte buzunare. Aproape de manșetă (acă are manșetă), un buzunar pentru pipă, iștin mai sus un alt buzunar ceva mai mic pentru aparatul de desfundat pipa. Deasupra acestuia, un altul pentru șubler (dumnezeu știe pentru ce l-o fi trebuind dumnealui șubler ori uzunar de șubler, așa se poartă!). Deasupra acestui buzunar, un altul. Acesta se va numi uzunarul de rezervă și e proiectat pentru plepene, însă, cum tinărul care vrea să iasă din comun (o să vedeți dumneavoastră mai departe) are nevoie de o tunsoare specială, freza lui o să aibă nevoie de plepene.

După ce acești pantaloni vor fi gata, îi va uce acasă și nu-l va pune pînă cînd nu va avea rost și de celelalte accesorii, adică una mășcă în carouri executată dintr-un material u niște culori țipătoare și cu guler model „Suzi” 12. Va mai cumpăra niște nituri, de la asta doar opt, pentru cele două buzunare ale cămășii. În fiecare colț al buzunarului țite unul. Trebuie să-și mai procure o pereche de sandale desculțe la spate, iar în față doar u o baretă făcută din toval. Odată cu sandalele trebuie să-și cumpere și o foarfecă. E neapărată nevoie să-și taie unghiile de la picioare, sandalele se poartă cu piciorul gol.

Odată procurat acest echipament vestimentar, trebuie să se urce în pod, să caute printre lucrurile vechi luleaua lui bunicu-său (dacă dispune de bani, poate să-și cumpere una nouă, n'avem nimic împotriva).

Imbrăcat în halul ăsta, trebuie să se ducă la frizeria de pe Edgar Quinet și să întrebe de nea Petrică. Dacă e ocupat, să-l aștepte. Lui nea Petrică nu trebuie să-i spună decît atât:

— Uită-te cum sînt îmbrăcat, ca să știi cum să mă tunzi.

Nea Petrică se orientează numai decît. După terminarea tunsorii, tinărul trebuie să verifice dacă într-adevăr a fost tuns conform regulilor, adică în față lungimea părului de un centimetru, în părți dol centimetri, la ceafă trei. Dacă nea Petrică a respectat prescripțiile, tinărul va plăti la casă doi lei, iar lui nea Petrică 3 lei. Astfel de tunsori nu sînt trecute în tarif. Nea Petrică trebuie remunerat, face o muncă netarifată.

Tinărul nostru mai trebuie neapărat să ceară sfatul frizerului dacă poate să-și lase cloc ori ba. Dacă răspunsul este afirmativ, tinărul trebuie să și-l lase. Clocul, spre deosebire de păr, trebuie pleptănat, așa că tinărul are nevoie de un pleptene de perlon pe care o să-l țină în buzunarul de rezervă al pantalonilor (Vedeți, s'a rezolvat și problema acestui buzunar, și aceasta numai mulțumită frizerului).

Cu freza asta, cu clocul și cu „veșmintele” sus-amintite pe el, să dea o raită pe bulevardul „Magheru” sau chiar „6 Martie”. Dacă n-o să ridă lumea de el, vă dau voie să mă tundeți și pe mine „Cicero”.

Se prea poate ca tinărul să nu aibă încredere în risul oamenilor. Dacă e așa, tinărul trebuie să viziteze un GĂS din apropierea Bucureștiului, care are o crescătorie de curci. Dacă o să ridă și curcile de el, atunci poate să fte sigur că a ieșit din comun.

De asemenea este neapărată nevoie ca tinărul să vorbească cum îi este portul. De aceea, trebuie să înmagazineze în capul lui toate expresiile șmecherești la modă. Necondiționat trebuie să citească și să rețină numai anumite, dar numai anumite expresii din cărțile „Groapa” și „Derbedell”. După aceea, unde, ne-unde, trebuie să învețe să danseze Rock-and-Roll și, dacă are ureche muzicală și memorie bună, să învețe și melodia și chiar textele (dacă au texte).

La viitorul lui, la ce-o să facă el în viață, tinărul nu trebuie să se gîndească. Un ban de buzunar poate să primească de la părinți, că părinții lui au suferit bun. Dacă îi cade în mînă o „Scînteie a Tineretului” și citește din greșeală că tineretul nostru muncește în fabrici, uzine, pe tot întinsul țării, să facă viața din ce în ce mai frumoasă, să nu dea nici o atenție. Or,

dacă se găsesc printre prietenii lui din aceia care „se iau de el” că „arde gazul de pomană”, să-l ocolească. Neapărat trebuie să-l ocolească, fiindcă dumnealor... se pun de-a curmezișul dorinții lui de a ieși din comun.

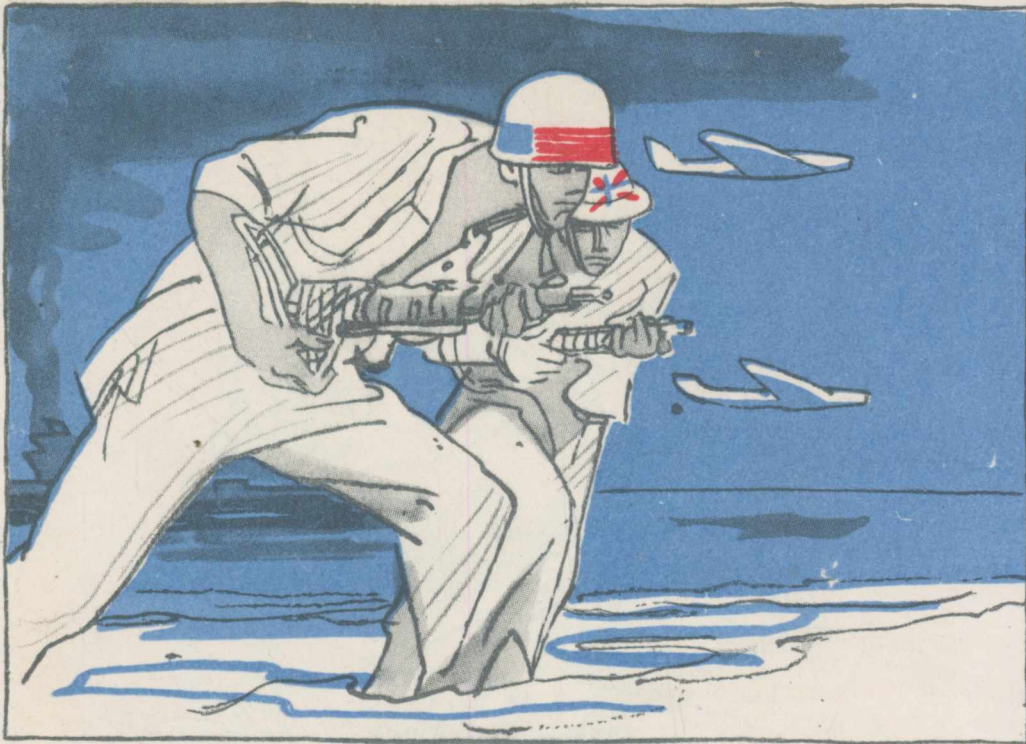
Toată atenția acestui tinăr trebuie îndreptată spre expresiile șmecherești. Trebuie, pe zi ce trece, să se șmecherească mai mult.

Dacă, doamne ferește, tinărului îi explodează capul de atîta inteligență, îi rugăm insistent să treacă pe la noi pe la redacție să ne aducă și nouă o schiță. Vrem să-i facem analiza.

NICUȚĂ TĂNASE
E bine ?

Desen de V. Goreaev (din „Krokodil”)

Imperialiștii voiau să-i înșenuncheze pe arabi...

...și arabii au înșenuncheze...

În lumina faptelor

„Bun pentru Liban”

Correspondentul din New York al ziarului „Journal de Genève” relatează mărturiile unui tânăr (14 ani) membru al unei bande de gangsteri minori, acuzat de asasinat.

„Am scos cuțitul și l-am împins în piept cu toată puterea, plină când am simțit osul. Totdeauna am visat să realizez un asemenea lucru. Voiam să dovedesc bandei că nu sînt un pui de găină. După ce mi-am tras cuțitul din pieptul individului (n.r. membru al unei bande rivale) m-am întors către șef și l-am spus: „Și mulțumesc că mi-ai permis să fac asta!”

Correspondentul precizează că numai la New York „activează” circa 500 de asemenea bande minore de gangsteri.

Nu ni se spune însă ce s-a mai întâmplat cu micul asasin. Ce soartă l-au hărăzit, lui și celorlalți nenumărați „colegi” ai lui, forurile educative și judecătorești din S.U.A. A fost el oare internat într-o casă de corecție, condamnat la închisoare? etc. Sau, poate, declarat pur și simplu „bun pentru Liban” și încadrat în falmoasele trupe de intervenție care, judecînd după isprăvile din Coreea, sînt perfect antrenate în direcția sîntstrelor îndemnării ale micului asasin din New York...

Singele negrilor nu e alb

O mare primejdie îi paște de la o vreme pe cetățenii statului Mississippi (S.U.A.). După cum ne înștiințează presa apuseană, Camera Reprezentanților din acest stat a adoptat recent o lege care prevede ca singele destinat transfuziilor să fie supus unei severe supravegheri pentru a se evita...

amestecul raselor. Vă închipuiți ce risc uriaș pe capul bletilor locuitorii albi din Mississippi. E suficientă o neglijență cit de mică și, cu ocazia unei transfuzii, ei se pot trezi cu singele amestecat, cu puritatea rasei compromisă definitiv. Și acest lucru nu e cîtuși de puțin neînsemnat. Se cunosc cazuri numeroase cînd, pe baza unui simplu denunț privitor la un anumit procent de singe „negru” moștenit de cetățeanul Curtare de pe urma cine știe căruș necunoscut străbunic, respectivul „impur” să se vadă svirlit din slujbă sau din școală, abandonat de soție sau de soț, supus tuturor discriminărilor umilitoare care sînt rezervate oamenilor de culoare. În asemenea condiții, e lesne de înțeles că pentru un cetățean onorabil al Statului Mississippi care ține la puritatea singelui său (sau care ține cel puțin să nu-l ajungă soarta grea a negrilor) devine o problemă extrem de gravă acceptarea unei transfuzii (bineînțeles cînd are nevoie de ea). Dacă donatorul singelui e un negru, în ciuda amănunțitelor indicații de pe flacon?...

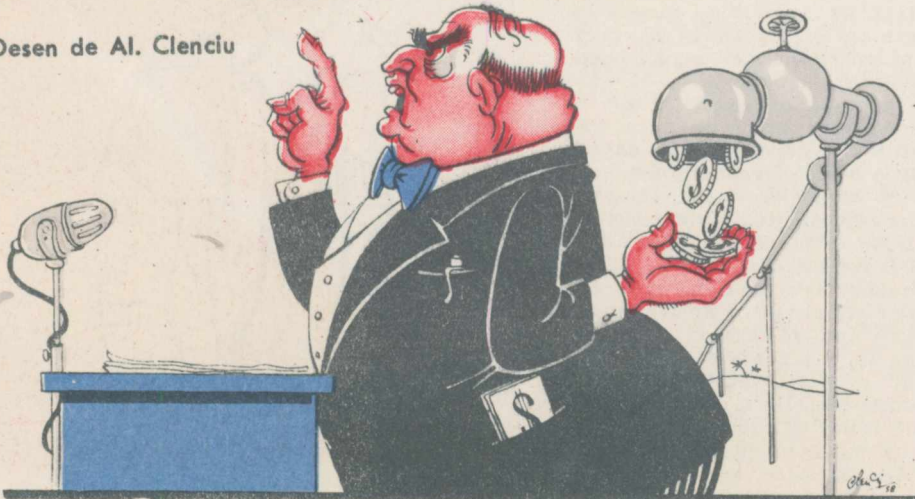
Oricare dintre autorii acestei legi subtile n-ar ezita, desigur, să moară mai degrabă decît să-și salveze, printr-o transfuzie „neagră”, propria viață, devenită implicit... viața unui negru!...

E drept, sînt și cazuri cînd singele negrilor nu mai e atît de indezirabil. De pildă, atunci cînd se varsă pe cîmpurile de luptă pentru apărarea Americii (vezi războiul antihitlerist) sau atunci cînd se varsă, amestecat cu sudoare și lacrimi, pe plantațiile din Sud sau în uzinele marilor regi ai industriei, nu atît pentru gloria, cit mai ales pentru rotunjirea unor pîntece și conturi de bancă de cea mai pură rasă albă!...

ION CĂLIMARĂ

GURA PĂCĂTOSULUI...

Desen de Al. Clenciu

CONGRESMANUL : — Ne este scumpă cauza LI-BANULUI!...

Ch

La 26
In Alge
acasă. N
acelulaș
lata ves
Noel, me
tare: „S
dreptul l
statului”
lui Guy.
acoperea
Oficialit
moment
După c
partea a
era soma
lile fune
drapelul
(„Les aff
Revolta
tească. .
apăr în
Argum
negustori
l-au trim
glorie pe
fel, în r
dată în ju
tru nesup
refuzul de
același t
neplătit
magnațilo
geria, în
ună, la ur
afacerile
ruină asu
asupra Fr
După to
trecutul
avea de p
lurile terf
de poporul
gerat al

Declinul economic în S. U. A. continuă
(Ziarele)

— Ce mi-ai făcut ? !... O minecă e prea scurtă !
— Ei și ?... In schimb cealaltă e mai lungă !

Desen de Luigi Luigi

...le anul trecut, tinărul Guy Noël, soldat scria mamei sale: „De Crăciun voi fi și revelionul fără mine”. Dar, in seara ombră, Guy Noël fu ucis. Odată cu îndoaia guerre comme à la guerre !...”) d-na tului ostaș, a primit și următoarea înștiinșă Guy Noël, căzut pentru Franța, are amormintare cl. IV^a pe cheltuiala l a fost adus la Reims, orașul natal al mntarea a avut loc. Un drapel tricolor aldurile lui sicriul tinărului defunct. au căznit într-adevăr să dea acestui t mai multă solemnitate patriotică. săptămîni însă, d-na Noël a primit din și foruri oficiale, o factură, prin care tească suma de 37 261 franci, cheltule- dintre care 565 franci chiria pentru copertise cu faldurile lui sicriul tinărului ont les affaires !...)

scribită, d-na Noël a refuzat să plă- sc - a declarat ea - că nu fac decît să chip ultimul drept al fiului meu”. n-a avut însă nici un efect in fața iciali de eroism colonial, același care o moarte stupidă, inutilă și lipsită de și pe alți sute și mii de tineri ai Fran- murdar din Algeria. D-na Noël a fost a. Ea va trebui să dea socoteală pen- ei față de somațiile oficiale, pentru titi chirie pentru drapelul Franței. In a steagul tricolor al Franței filfite - mic - in mîinile tuturor bancherilor, atifundiarilor ultracolonialiști din Al- tuturor generalilor rebeli, care, impre- gloriosului simbol negustorit, își învîrtesc roase și murdare, semăntind moarte și Algeriei și aruncind o rușinoasă pată

emnele veacului nostru și învățămintele ire însă că toți acești uzurpatori vor o chirie mult mai grea pentru simbo- ale Franței și ale umanității, atit față ollat al Franței, față de poporul însin- riei, cit și in fața istoriei însăși!

GEO DUMITRESCU

CINCI MINUTE
ȘI... TERMIN

Criza economică din S.U.A. lovește indeo- sebi in micii produ- cători.
(Ziarele)

Lîngă New-York, un fermier E periodic vizitat De-un amic, fost asociat, Astăzi cerșetor, șomer.

De curînd, dînd iar tîrcol La fermier, după obol, Il găsește agitat, In registre cufundat : - „Să m-astepti, te rog, puțin. Cinci minute și termin !”

Cerșetorul se așează, Iar fermierul calculează !

Trec minutele în zbor Și-onoratul protector Spune, urmărind socoata : - „Cinci minute și sînt gata !”

Cerșetorul tot oftează, Iar fermierul tot bifează...

Trec atuncea pe cadran Nu minute, ci un an. Și mereu auzi din nou Un ecou De la birou Repetat ca un suspin : „Cinci minute și termin !”

Cerșetorul prinde glas : - „Cinci minute sput de-un ceas De cînd văd că ai rămas Cu registrele sub nas. Eu aștept ca un zeezec, De la alții nu mai trec Și-astăzi o să-nghit în sec. Nu mai stau o clipă. Pleci !”

Dar fermierul îi răspunde : - „Încă două-trei secunde. Bilanțez situația mea Și-am să știu precis în fine : Sau mai pot să-ți dau ceva, Sau... mă duc și eu cu tine !”

I. BERG

— Ei, Adolf, ce zici ?
— BONNI !

UN CONSACRAT

Pe-amicul meu, un liric azi foarte cunoscut,
Il știu din perioada în care-a început.
Lucra pe-atunci poeme perfecte-ntr-adevăr
Și despica în patru al sensurilor păr.
Curgea din pană versul compact și șlefuit,
Sonete lapidare, poeme de grant,
Mesaje prețioase și teme actuale
Curgeau ropotitoare în versurile sale.
Spunea pe-atunci: „Ideea poetică îmbracă
Costumul formei. Dacă ideea e săracă
Nu are nici resurse să-și ia costumul nou
Și nu stârnește-n public nici cel mai mic ecou.
Ideea nu se poate transmite-n mod perfect
Atunci când șchiopătează în versuri cu defect.
E necesar în versuri să prinzi exact mularul
Ideilor cu care vrei să transmiți mesajul...”
Drept care azi poetul e-un nume consacrat:
Un critic cu prestanță succint l-a laudat
Și evident în urmă trei critici mltitei
S-au apucat în note să-l laude și ei.
Ba a avut norocul (se-nfîmplă în natură)
Să-l publice în titlu volum o editură.
În adevăr el place, toți cititorii spun
Pe drept cuoint că bardul e-artist și încă bun.

Dar consacratul, după succese epocale,
Lăsase exigența artistică mai moale,
Prindea în asonanțe aspecte anodine
Nu ținea cont când scrie, nici cum, nici pentru cine,
Și pe teren plecase de-o vreme, vorba aia,
Doar pînă la Mogoșoaia sau pînă la Sinaia...
Ba cultiva accentul greșit, măsura bearcă
Și ritmul cu defecte necontrolate. Parcă
În porțelanul gingaș al versului frumos
S-au strecurat nisipuri și-un clei uscat și gros.
De la birou de-acasă privind intens pereții
A prins treptat să uite problemele pieții.
A început să țină o întreagă teorie
Întru justificare vorbind de poezie.
Ideea însăși dacă în rimă-l stînjenea
El fără ezitare acum o suprîma.
Spunea că tot: idee și formă și mesaj
Sînt chestiuni minore, sînt chestii de gramaj...
Și prefera poetul să-și menajeze harul
În fața unei sticle cu... suc... la „Cavlarul”.
Nu-l mai interesează ce spune-n poezie,
Credea că pentru public ajunge doar că scrie,
C-ajunge pentru critici doar o iscălitură,
Și pentru el doar ziua de plăți la editură.
Eu nu fac comentarii, dar nu sînt lămurit
De ce amicul liric de-un timp nu e citit.

CONSTANTIN OTTESCU

OMAGIU LUI PAUL ROBESON
CÎNTĂREȚUL PĂCII

Desen de L. Darian

SCRISOARE DIN CONCEDIU

Dragă soție,

Mă aflu de aproape șase zile la locul de odihnă, și, ce să-ți spun, e minunat. Am făcut pînă acum trei excursii și am murdărit aproape toate rufe. Acum îmi dau seama ce bine mi-ar fi prins dacă veneai și tu cu mine. Dar nu te îngriji de asta că o scoți eu la capăt. Vila noastră este așezată într-un loc pitoresc ce-ți încîntă ochiul și sufletul. Doar fabrica de cherestea ce se află puțin mai jos ne cam strică puțin liniștea. Apropo, ai ridicat lemnele? Mergi neapărat și le ia cât mai e vreme frumoasă, că dacă or începe ploile, se desfundă strada și o să fie mai greu. Vezi, treci și pe la nenea Iorgu, poate o fi adus purceii de la țară. Te duci și le cumperi porumb de la Obor, că e mai ieftin și poate ai să găsești din acela „dînte de cal”. Stau și mă uit în jurul meu la tarba ce crește din abundență și mă gîndesc ce bine le-ar prinde lor aici. Dar ai văzut cînd am trecut spre Pitești, am adunat verdeața aceia de pe lîngă gară așa că poți merge să le aduni de acolo. Cînd am plecat n-am mai avut timp să-mi scot pantofii de la cooperativă, așa că te duci tu și-i iei. Să nu dai bacșis, chiar dacă ți-o spune că eu am promis...

Serile aici sînt destul de reci și nu mai e mult pînă cînd la București or să fie la fel. De aceea cred că n-ar fi rău dacă te-ai apuca să-mi faci puloșarul acela pentru la țară, că toamna ai văzut cît ești de ocupată cu conservele. Eu zic să mi-l popsești, așa, un grî închis de tot, să nu-l mai speli așa des. Sînducu ce face, l-ai terminat cătușita? Fă-i și niște ciorăpel, dacă-ți mai rămîne tîna. Aici stau în cameră cu un toparăș medic, care mi-a recomandat să tau neapărat vitamina C 200. Vezi tu, te rog, ia-o tu de la oreo farmacie că nu se găsește totdeauna, să nu mai umblu eu cînd voi veni. Cum este timpul la București? Dacă tot nu plouă, nu uita să uzi florile în fiecare seară. Săptămîna asta lucrezi după-amiază, așa că poți trece într-o dimineață pe la I.I.L. să vezi cînd vin să facă reparatiile? Poate reușești să-l convingi să oină cît sînt eu plecat, că știu că nu pot să sufăr deranjul.

Deocamdată numai atît, căci am obosit scriind. Încă o dată îmi spun să nu-ți faci griji pentru mine, că dacă am să văd că nu-mi ajung rufele curate am să mai cumpăr de aici și am să le string pe toate să le spell tu cînd mă voi întoarce.

Cu toată dragostea, al tău soț
GICĂ GRIJULIU

Post Scriptum.

Aoleu! Era să uit! Du-te neapărat la bibliotecă și du-mi cartea, că eu am uitat și e luată de trei luni de zile. Spune-le că sînt plecat pe teren...

Pt. cont. PESTRIȚU GHEORGHE

- corespondent voluntar -

O lecție de prietenie

Iată un titlu cum nu se poate mai nimerit pentru cele ce urmează. Într-adevăr, sînt gata să institui un concurs cu premii, pentru cel care ar găsi o denumire mai plastică, mai edificatoare și mai emoționantă, pentru atmosfera de strînsă colegialitate ce domnea în secția noastră. Deși premiile sînt din cele mai ispititoare, mergînd de la o untleră pînă la un aragaz cu patru ochiuri, nu cred că ele vor provoca un cîștigător, așa că O LECȚIE DE PRIETENIE rămîne să illustreze mai departe cele ce se întimplau la noi în birou.

Faptele au început deodată, nu se știe cînd, nu se știe cum; se știe doar de ce: din necesitatea unui anumit ajutor reciproc:

- Nene Grigorescule... Ce facem, bre, că e o șuncă grozavă aici, la colț... aș lua și eu...

- Du-te, frate!
- Și dacă întrebă șeful?
- Ei, na! Îi spun că ești pe teren...
- Val, ce draguț... Nici nu știu cum să mă revanșez...

- Îți spun eu cum! Dacă spre prînz întrebă șeful unde sînt, îi spui că am plecat la Minister...

- Am înțeles! Iei și dumneata șuncă?
- Nu! Eu am bilet la cinema... teribil! Mi place să merg la film, dîmîneața... așa că, ne-am înțeles!

- Sigur, nea Grigorescule! Serviciu contra serviciu: cinema contra șuncă!
- Exact!

Curînd, aceste mici servicii prietenești s-au extins și la ceilalți doi din secție: contabilul și dactilografa...

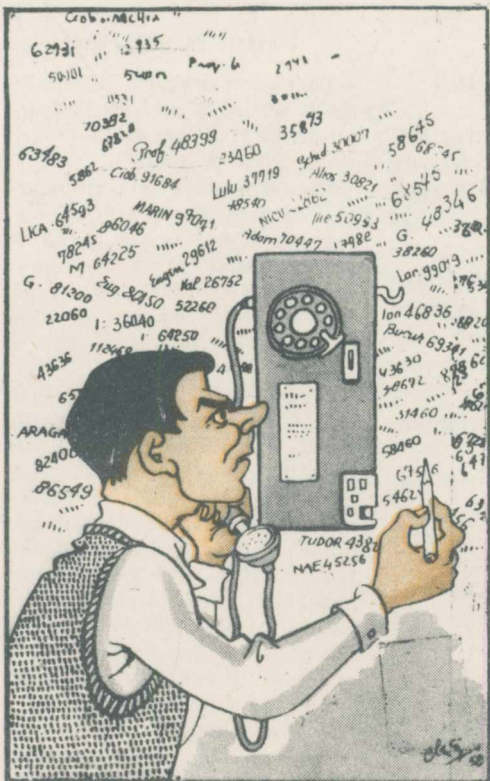
- Tovarășă Lenuța, eu dau o goană pînă acasă... dacă întrebă șeful, spune-i că sînt plecat după date... că și eu, cînd te duci dumneata mîine să-ți iei ruș de buze, o să spun că ești la Direcție...

- Nu! Să spui că sînt la Registratură... la Direcție am fost ieri, cînd mi-am luat Kapronii...

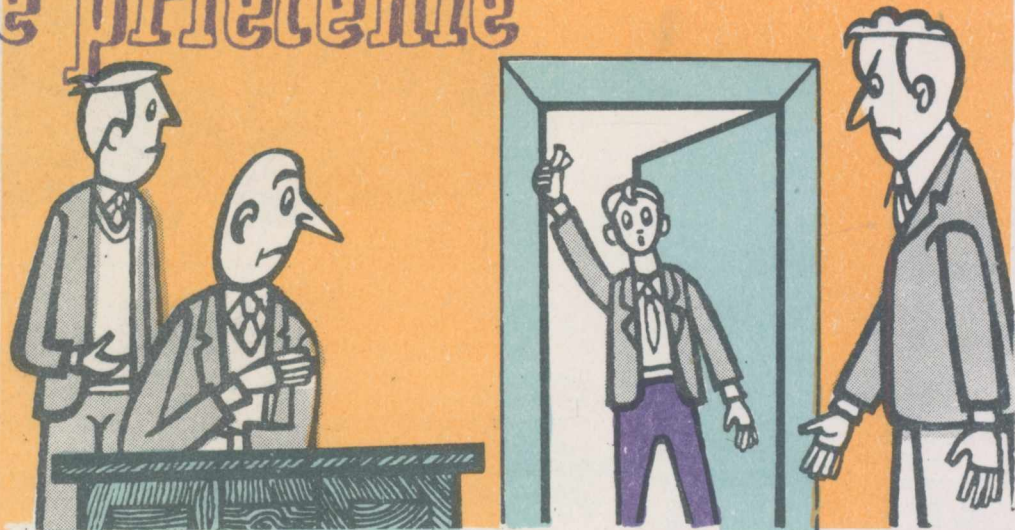
După cum se vede, instituisem un veritabil schimb în natură; i fixasem și un soi de cod, destul de precis:

„Bilete la Cinema” însemna, față de șef: „Drum urgent la Minister”.

Desen de Al. Clenciu

— Ce mizerie! Poftim de mai scrie un număr, dacă ai unde!...

„O bere la bodega din colț” însemna: „Tase e pe teren...” după cum: „Mitică s-a dus să-și completeze Pronosportul” însemna: „E la comisia pentru materiale” și așa mai departe. Toate, în traducerea liberă a colegilor.

Pe urmă a fost inițiată o întrecere între secții, în cinstea unei zile festive. Personal, priveam cu oarecare compătimire pe cel cu care ne vom întrece și care suferea un handicap serios, încă de la pornire; la el, orice întîrziere însemna un punct pierdut. Pe cînd noi... ehe!... Noi, în privința punctualității, eram specializați. Ba, de cînd cu întrecerea, am primit și aripi. Codul funcțional admirabil și oamenii, indiferent unde erau, față de șeful secției erau prezenți.

Asta ducea la un fel de dedublare a personalității, omul putînd fi în același timp în două locuri.

Sprișnului prietenesc dintre noi se îmbina în chipul cel mai armonios cu metodele simple și ingenioase care — după previziunile noastre aveau să ne facă în scurt timp cîștigătorii întrecerii.

Lucrări nelucrate, referate încă nescoase la lumină, hîrtii și dosare părăsite se transformau, ca sub bagheta unui prestidigitator, în lucrări... „aproape terminate, tovarășe Tudor... Mai are pușin la ele și gata!”

- Dar cine trebuia să le rezolve?
- Grigorescul lucrează sărmanul la ele, pe nerăsuflăte!
- Bravo! Bun bălat, Grigorescu asta!
- Foarte bun, tovarășe...

Șeful zîmbea mulțumit și eu la fel; știam că a doua zi, discuția se va purta identic, cu Grigorescu.

- Cine face referatul pentru trust?
- Tase! Lucrează săracu! de se spetește. (Grigorescu își lua din cînd în cînd libertatea să facă variante; astfel „pe nerăsuflăte” se schimba la el în „pe nerespirate”; dar încolo era băiat bun).

Zimbetul de mulțumire al șefului secției se lărgea văzînd cu ochii. Era vădit mîndru de faptul că se duse vestea de noi, prin celelalte secții. Asta, pînă cînd... nu știu dacă ați băgat de seamă că, în majoritatea istoriilor de acest fel, tocmai cînd atmosfera e mai îmbătătoare, intervine acest „pînă cînd” și răstoarnă toată mulțumirea creată cu migală și rîvnă de erol.

În cazul de față, fatalul „pînă cînd” a intervenit sub forma unei dîmîneți în care ne-am trezit că șeful bagă capul prin ușa întredeschisă a biroului:

- Sînteți toți?
- Toți!
- Și Petrică?
- Petrică nu venise încă, așa că n-am stat mult pe gînduri:
- Sigur că da! Nu l-ați văzut? Mă mir! E pe-aci!...

Fraternitatea funcționa matematic.

- Dacă-i și el, e bine. Aveți musafiri!
- Și, deschizînd larg ușa, lăsă să se vadă în urma lui un buchet de capete: Costel de la Planificare, Axente de la Contabilitate, Ionescu de la Casterie, Rădoiu de la Registratură și Costea de la Minister.

O adevărată selecționată a secțiilor cu care eram în întrecere.

Repetînd „Bine că sînteți toți”, șeful ne lăsă să înțelegem satisfacția lui pentru prezența noastră sută la sută, după care pofti în birou selecționată, nu înainte de a ne explica obiectul acestei vizite:

- Tovarășii au venit în schimb de experiență... trebuie să fiți mîndri... Se știe în toată Direcția că pînă acum sînteți în fruntea întrecerii și vor să le împărtășiți din metodele voastre... Cum realizați punctualitatea, promptitudinea, operativitatea...

Cuvintele șefului avură darul să ne zdruncine încrederea în noi. Ne-am așezat, încruntați, pe scaune. Șeful nu observă nimic; părea preocupat.

- Spuneți că Petrică e aici!

Am luat asupra mea sarcina să-l plasez undeva, în spațiu, pe prietenul Petrică, așa că mi-am rotit privirile asupra oaspeților, ca să văd ce secție e nereprezentată. Hm! N-aveam unde să-i găsec loc; erau toți: pîpă și Costea, de la Minister. Am salvat „in extremis”:

- E la bufet! Vine acum!

- A, bun! Mă rog! Acum împărtășiți tovarășilor metodele voastre de muncă... arătați-le cum reușiți să n-aveți întîrzieri, să fiți prompti, operativi... arătați-le lucrările la zi și cum ați reușit să le rezolvați pe toate... Tovarășii vor fi bucuroși de succesele voastre și vă vor mulțumi pentru tot ce vor învăța de la voi... Haideți! Ce stați? E frumoasă modestia, dar o duceți prea departe... Hai! Vorbiți! Arătați!...

Admiram, din inimă, vioiciunea de copil bucălat, a șefului. Dar nu același elan ne caracteriza și pe noi, în acele momente. O tăcere ca o lespede grea se lăsă asupra amuzitelor noastre flînșe.

- Haideți, fraților! De ce nu vorbiți? Ia scoateți dosarele...

Personal, sînt un dușman declarat al lungirii vorbei, așa că trec peste unele amănunte și scene jenante ce au avut loc, cînd au început să iasă la iveală și dosarele nerезolvate și punctualitatea și ritmul de lucru — în general — cam toate urmările „fraternității” ce lega pe membrii strînsului nostru colectiv.

Oaspeții stăteau frumos aliniați pe scaune cuminți și ascultători, în timp ce punctele, frumoasele puncte din dreptul secției noastre, agonisite cu atîtea ingenioase manevre pînă atunci, începuseră să zboare ca luate de vînt... umpleau camera, ieșeau pe fereastră și se risipeau în aerul călduț de sfîrșit de vară.

Pare-se că tot în aceleași direcții se risipea și zimbetul de mulțumire al șefului...

De altmînteri, cînd a leșit din birou s-a lovit nas în nas cu Petrică, ce venea fluturînd victorios două bilete de cinema, pe care n-a mai avut vreme să le bage-n buzunar. A blîguit doar:

- Am fost la Minister, tovarășe...

Sărmanul! Nu știa că nu fusese nici la Minister, nici la Registratură... Era în aer...

FRED FIREA

Responsabilii culturali

Colectivul artistic al fabricii „Steaua Roșie” din Bacău a fost invitat, cu un prieten, să dea un spectacol în stațiunea balneară Slănicul Moldovei.

Dar mare le-a fost mirarea membrilor colectivului când la sosirea în stațiune în ziua respectivă au constatat că nu-l așteptau nimeni, că oamenii muncii veniți acolo la odihnă nu știau nimic de un asemenea spectacol, care nu era anunțat prin nici un fel de afiș, că sala de spectacole se afla încalată și nici un responsabil cultural din stațiune nu s-a deranjat să o descule.

În această situație, membrii colectivului din Bacău au adunat cum au putut ceva public și au dat spectacolul lor pe un... dîmb, folosit în chip de... scenă.

În felul acesta, ambele părți au făcut cite ceva; membrii colectivului din Bacău au dat un spectacol, iar responsabilii culturali din stațiune... s-au dat în spectacol.

Bobine de inducție

Întreprinderea „Grigore Preoteasa” din București produce și bobine de inducție pentru motoare de autovehicule.

Aceste bobine sînt astfel fabricate încît se încălzesc imediat ce sînt montate la motor și nu funcționează decît citeva ore.

Din această cauză, autobusele și autocamioanele ale căror motoare au asemenea bobine, sînt navoște - cînd pornesc la drum - să ia cu ele și cite un... sac și cite un... butoi cu apă. Cînd se încălzește bobina, șoferul oprește mașina, înmoale sacul în apă și îl pune, în chip de cataplasma, pe bobină. Cînd bobina se încălzește din nou, șoferul face din nou operația cu opritul mașinii, cu sacul și cu apa. Și tot așa, din 3 în 3 sau din 4 în 4 kilometri. Deci cînd mașina are de parcurs o distanță de 30-40 de kilometri, ea trebuie oprită de circa zece ori pentru... udatul sacului.

Iar șoferii trag pînă la urmă concluzia că aceste bobine de inducție sînt în realitate niște bobine de inducție... în eroare.

Șefi delicați

Ștefan Ion, secretar la sfatul popular al comunei Titulești (raionul Drăgănești-Olt, regiunea Pitești), - fură, abuzează și falsifică.

Falsifică așa: cînd urmează să se țină o sesiune a deputaților comunali, nu convoacă nici un deputat și deci nu se țin nici o sesiune dar el scrie cu mina lui... procesul-verbal al sesiunii, în care menționează chiar ce s-a discutat și înalțează acest proces-verbal șefilor săi de la raion.

Abuzează astfel: folosește în interes personal, cultivînd cu orz lotul... zootehnic al comunei, pe care și-l atribuie singur... cu aprobarea comitetului executiv.

Și fură în felul următor: delapidă din autoimpunerile sătenilor suma de 4704 lei, iar după constatarea oficială a hoției pune la loc 1499 lei, încît mai are să răspundă, cică, numai pentru furtul sumei de 3205 lei.

Dar se va întreba, poate, cineva: Dacă acest Ștefan Ion fură, abuzează și falsifică, - de ce șefii săi de la raion nu-l scot din funcție?

Probabil, din... delicatete: cugetă că s-ar putea simți omul... jignit.

Așezare geografică

Bacăul e un oraș situat în partea de nord-est a țării. Are o frumoasă așezare geografică. Din această cauză sînt și locuitorii săi oameni... așezați. Cel ce nu sînt bine așezați sînt puși... la locul lor în prezenta monografie.

Împărțirea administrativă

Orașul Bacău e reședința regiunii cu același nume. El e indicat pe hartă, printr-un mic dreptunghi care are patru margini, spre deosebire de Trustul regional de construcții Bacău, a cărui superficialitate în felul cum construiește n-are nici o margine.

Trustul regional a construit în orașul Bacău, pe str. I. V. Stalin nr. 18, un bloc, pe care nu l-a prevăzut nici cu încălzire centrală și nici cu găuri de legătură între dependințele coșurilor de fum, în băi și bucătări.

Totodată, în acest bloc, trustul a instalat uși și ferestre care nu se închid bine, deoarece le-a făcut mai mari decît tocurile în care le-a montat.

Cînd locatarii blocului privesc prin aceste ferestre defecte, ei nu-l văd... bine pe constructorii superficiali de la trustul regional.

Bogățiile solului

Solul orașului Bacău e foarte bogat în... grădini. Grădini de flori, de pomi fructiferi și de zarzavat. Din această ultimă specie, reținem zarzavatul pe care-l dă uneori trustul regional construcțiilor.

Acest trust mai are în construcție lângă parcul de pe calea Mărășești, încă șapte blocuri tip, care, de asemenea, nu sînt prevăzute nici cu încălzire centrală și nici cu coșuri pentru fum. Acum, pentru a se introduce instalația de încălzire centrală, urmează să fie sparte zidurile și plafoanele și apoi refăcute.

Dacă trustul regional va continua să construiască în felul acesta, e clar că va pierde de client orașul Bacău.

Bineînțeles, dacă-l va pierde, mai e o speranță: că atunci cînd trustul regional va fi tras la răspundere - își va găsi... Bacăul.

Populația

Populația orașului Bacău e compusă din numeroși bărbați, numeroase femei și un copil.

Această statistică datează de

de C. CRISTOBAIN

cînd s-a constatat că, din toată populația orașului, un singur cetățean - și anume un copil - vedea numai cazurile izolate, arătate mai sus.

Or, în general, în Bacău, se construiește mult și bine. Numai în ultimul timp, și numai din fondul central al statului, s-au construit 36 de blocuri cu 629 de apartamente.

Aflînd că neștutul cetățean e un copil, ceilalți băcăoani au exclamat: Adevărat! trebuie să fie cineva... copil, să nu vadă toate astea.

Mijloace de transport

Bacăoanii folosesc diverse mijloace de transport, la care se adaugă acum două noi... cinematografe.

În cadrul campaniei de construcții, deosebit de edificiile destinate locuințelor, se construiesc mereu și noi lăcașuri de cultură.

Pe lângă sălile de cinema existente, s-a mai construit în ultimul an cinematograful „Muncitorul” cu o capacitate de 400 de locuri și se află în curs de construire cinematograful C.F.R. tot cu 400 locuri.

Cetățenii care văd filme frumoase în asemenea săli confortabile se simt... transportați.

Ocupația locuitorilor

Locuitorii orașului Bacău sînt oameni harnici și au felurite ocupații. Cel mai harnic sînt... unii maeștri de la întreprinderea „Proletarul”, care au o singură ocupație: să plece cit mai repede acasă, cînd își termină schimbul, fără să controleze curățenia în ateliere și să cerceteze mașinile, spre a le preda în bună stare de funcționare schimbului următor.

Așa procedează uneori și maeștrii Pruteanu Ion de la secția Dărăci. Astfel, muncitorii din noul schimb sînt nevoiți să facă mai întîi curățenia în ateliere, precum și felurite reparații, între care să coasă curelele care le sînt lăsate rupte. În acest timp, mașinile stau, iar din cauza defectunilor de la Dărăci suferă și munca din alte sectoare.

Maeștrii de la Dărăci care lasă curelele rupte, dovedind astfel că nu-l țin... curelele să fie maeștri, - trebuie... dărăciți.

Viața sportivă

O bogată activitate sportivă se desfășoară în orașul Bacău. La fabrica „Proletarul”, numeroși salariați sînt campioni la... alergări. Antrenorul acestor ași e tovarășul Pincu M. Pincu, șeful atelierului mecanic.

Cînd vin la dînsul lăcătuși de pe la diverse secții să le facă o mică reparație la vreo piesă sau să le confecționeze un mic șurub, tovarășul Pincu răspunde că n-are... sîrmă sau n-are... fier. Și îi trimite pe lăcătuși să... alerge prin fabrică, în căutarea unui fir de sîrmă sau a unui căpețel de fier. (Bineînțeles, în timp ce lăcătușii alergă, mașinile stau). Așa a izbucnit deunăzi șeful Pincu să-l promoveze campion la alergări... prin fabrică și pe lăcătușul Popovici Nicolae de la secția țesătorie.

Alți campioni la alergări, formați de antrenorul Pincu, mai sînt salariații din subordinea sa (între care și Sami Ștrul) pe care îi alergă toată ziua prin oraș, ca să-i facă dumisale, în orele de producție, felurite servicii: să-i cumpere pîine, carne, etc.

Toată lumea sportivă din fabrică e de acord că dom' șef Pincu a format pînă azi, în morderătat, destul alergători, deci ar fi timpul să se mai lase din sul de acest... sport.

Datine și obiceiuri

Locuitorii orașului Bacău, au multe datine și obiceiuri. Între altele, ei sînt foarte... superstițioși; cred în anumite cifre.

Spre deosebire de unii locuitorii de prin alte orașe, care au superstiția numărului 13, băcăoanii au avut pînă azi superstiția numerelor 800, 200 și 8000, iar acum au început să aibă superstiția numerelor 1500 și 15000.

De exemplu, la fabrica „Proletarul” s-a construit un grup social, compus din: sală de festivități, cantină și bibliotecă. La cantină pot lua masa 800 de oameni, sala de festivități are o capacitate de 200 de locuri, iar biblioteca are 8000 de volume. Dar, acum, salariații acestei fabrici au o altă superstiție: că în scurtă vreme le vor fi necesare: o cantină la care să poată lua masa 1500 de persoane, o sală de festivități cu o capacitate de 1500 de locuri și o bibliotecă de 15000 de volume.

Este o superstiție împotriva căreia nu trebuie luptat. Dimpotrivă, pentru care trebuie dată bătălia.

OLIMPUL POVESTESTE...

de George Voinescu

APOLLO (zeul artelor):
— Tu, Clio, vei fi muza istoriei și vei inspira pe unii autori dramatici romini...

EUTERPE (muza tragediei, certându-se cu Thalia, muza comediei):
— Ei bine, lasă că-ți scot eu fie vorba că ești gen ușor...

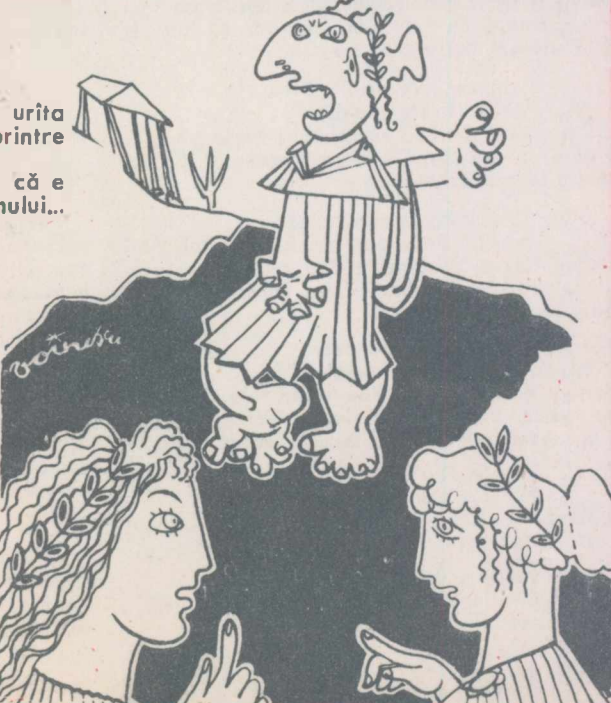
TERPSIKHORA (muza dansului, privind un „Rock and Roll“): — Dacă și asta e dans eu mă retrag din mitologie!...

APOLLO (către Erato, muza poeziei de dragoste): — Cu autorii de texte de muzică ușoară nu-ți bate capul degeaba că tot nu-i scoți din ale lor!...

URANIA (muza astronomiei, către Jupiter): — Trebuie neapărat să ne revizuim astronomia; au început să se înmulțească stelele!...

A ZECEA MUZĂ

POLIMNIA: — Dar urita asta ce caută printre noi?
CALIOPE: — Zice că e muza suprarealismului...

Prono — furt

Sandu Mîrcea, responsabilul raionului de jucării de la magazinul O.C.L. Produse Industriale din Iași str. „Ștefan cel Mare, a fost prins cu o lipsă în gestiune de 10800 de lei.

Vasăzică, pentru un responsabil al unui raion de jucării, ca să fure 10800 de lei, e o... jucărie.

El a sustras, cică, acei 10800 de lei, ca să joace la... Pronosport.

„Și în loc să-ți iașă 12 rezultate exacte, o să se aleagă cu unul singur: închisoarea.

Ce... incuetoare!

La „Rarău” de la Copou

Haralamb Telea, gestionarul restaurantului „Rarău” din grădina Copou, a fost găsit cu o lipsă în gestiune de 6000 de lei. Lipsit de atașament față de unitatea sa, el a mâncat acești bani la... alt restaurant.

Și s-au mai găsit la restaurantul „Rarău” 32 de sticle de vin, capsulate, dar pline cu... apă.

Pesemne că cei ce dosiseră sticlele intenționau să falsifice apa din ele: să toarne în ea... vin.

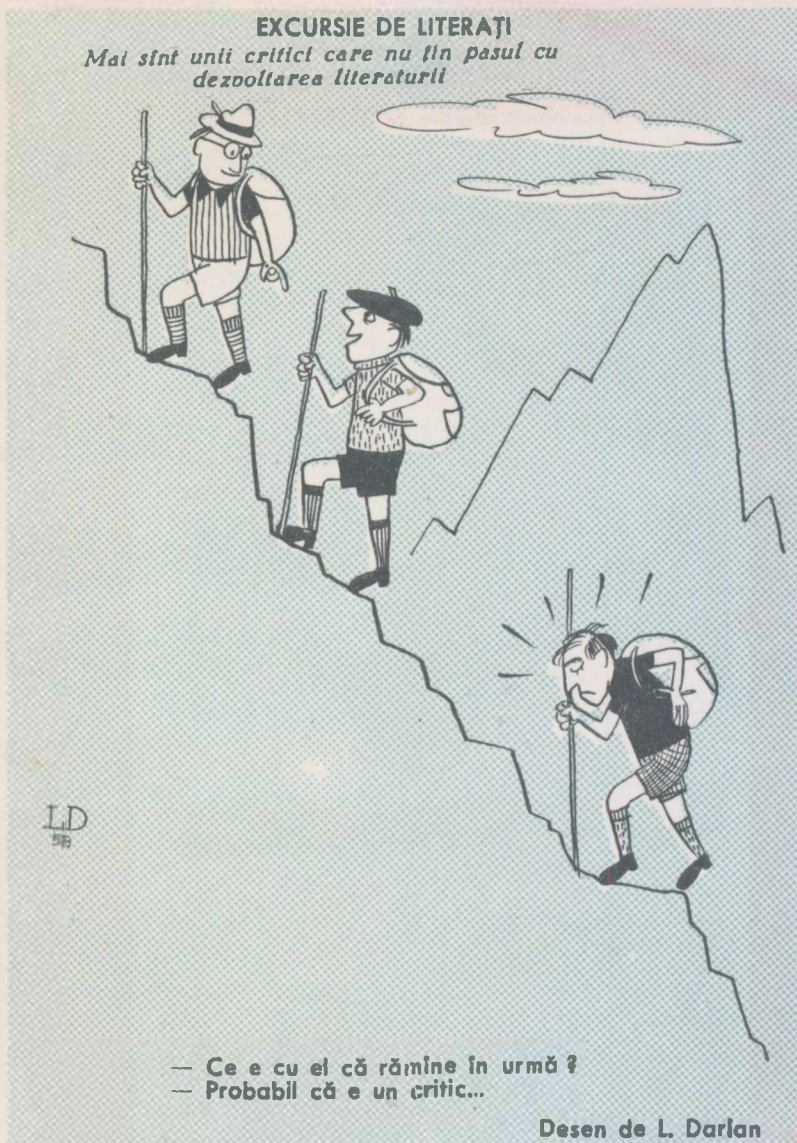
Aria scindurii

Opera de stat din Iași are prevăzute în buget fondurile necesare pentru înființarea unei biblioteci, dar n-a luat, în această problemă, nici o măsură.

Funcționarii răspunzători de această situație invocă un pretext pueril: nu pot cică să înființeze bibliotecă, fiindcă n-au... dulap.

N-or fi avînd dulap, dar au... atelier de timplărie.

„Timplărie” vine de la „timplă”.

Adrese cu... adresă

Școala Profesională din Urbea X
către Fabrica „Avîntul” din Urbea Z.

Vă facem cunoscut că vi s-au repartizat 17 absolvenți ai școlii noastre (conform tabloului anexat) pentru a fi utilizați în producție ca muncitori calificați.

Intruclt pe timpul școlarizării noi le-am fost adestor tineri ca un tată, sperăm că dv. le veți fi de-acl înainte mamă.

Fabrica „Avîntul” către
Școala Profesională

Ca o mamă grijulie întrebăm: unde ne este cel de-al 17-lea fiu, Dumitru Popescu? Că el s'lipsește la numărătoare.

Școala Profesională către
Ildotte Popescu, comuna Virful Văii

De ce fiul dv., Dumitru Popescu, nu este la fabrica „Avîntul”, unde a fost repartizat după absolvirea școlii?

Ildotte Popescu către
Școala Profesională

Pentru că... este la mine acasă! Or, fiind la mine acasă, nu poate să fie la fabrică. Și dacă era la fabrică, nu mai era la mine acasă. E clar?

Școala Profesională către
Fabrica „Avîntul”

E clar! Dumitru Popescu nu este la dv. pentru că este la părinți.

Fabrica „Avîntul” către
Școala Profesională

Și, mă rog, ce face acolo?

Școala Profesională către
Ildotte Popescu

Și, mă rog, ce face la dumneavoastră?

Ildotte Popescu către
Școala Profesională

Dar ce nu face? Că fiu-miu e priceput în toate! Chiar acum îmi tunde oile.

Școala Profesională către
Fabrica „Avîntul”

Dumitru Popescu face acasă de toate și în special tunde oile lui talcă-său.

Fabrica „Avîntul” către
Școala Profesională

Dar ce, oile în cauză nu pot fi tunse de altă persoană decît de absolvent? Doar școala dv., cum știm, nu califică frizeri nici umani, nici... pentru animale. În consecință, luați urgente măsurile ca Dumitru Popescu să n-o mai facă de oale și să se prezinte la noi.

Școala Profesională către
Ildotte Popescu

Fiul dv. n-a urmăț școala noastră ca să tundă oile. Ca atare, urmează să se prezinte cu primul tren la fabrica „Avîntul”, unde, după cum știți, a fost repartizat să lucreze.

Ildotte Popescu către
Școala Profesională

Dar ce, la mine stă? În plus, chiar dacă aș vrea eu ca băiatul să vină (ceea ce nu cred să se întimple vreodată), nu poate pleca cu pri-

mul tren, intruclt... pe la noi circulă numai autobuse IRTA.

Școala Profesională către
Fabrica „Avîntul”

E grav! Părintele sus-numit refuză să-și trimită sus-numitul fiu la sus-numita fabrică, după absolvirea sus-numitei școli, preferînd să tundă sus-numitele oi care, fie vorba între noi, n-au nici o vină de comportarea sus-numiților tată și fiu.

Fabrica „Avîntul” către
Școala Profesională

După cite am înțeles noi... n-am priceput nimic, decît doar că ați cheltuit bani cu Dumitru Popescu, pentru ca acesta, după calificare să rămînă acasă la părinți. Cum să calificăm asta?

Școala Profesională către
Fabrica „Avîntul”

De calificări ne ocupăm noi! Vom căuta să-l convingem pe părintele recidivist în refuzuri și vă vom trimite rezultatul.

Fabrica „Avîntul” către
Școala Profesională

Mal bine trimiteți-ne... absolventul, că rezultatul dv. nu dă nici un rezultat în producție.

Școala Profesională către
Ildotte Popescu

Pentru ultima oară vă cerem să trimiteți băiatul dv. la fabrică, indiferent cu ce mijloc de transport, că noi am cheltuit fonduri și timp cu școlarizarea și calificarea lui.

Ildotte Popescu către
Școala Profesională

Imposibil, talcă! Nu că nu pot, dar de ce să vreau? În definitiv băiatul e al meu și îl țin unde îmi place. Ziceți că l-ați calificat? Parcă ce, eu spun altfel? Dar la noi sînt munți, și nu apă de mare. Deci, ce să facă băiatul aici cu meseria pe care a învățat-o la dv.? La o adică,

Dragă Urzico

Terbiști sint copiii de azi! Să auzi ce dă din ei!

Intr-o zi, contabilul-șef Ureche Eugen de la G. A. S. Dingeni (raionul Botoșani, regiunea Suceava) însoțit de directorul său Tadeus Waslaw, l-a vizitat pe contabilul-șef Hurdac Constantin de la G. A. S. Mihalășeni.

Și-acolo, după ce au vizitat cu toții... crama gospodăriei, unde cică n-au băut vin mult; doar cite un litru de om, s-au transportat cu toții la grădinița de copii din Pădureni a gospodăriei Dingeni. Acolo cei doi contabilii-șefi au intrat în sala de joacă a copiilor, au încă-

lecat pe două triciclete și s-au plimbat cu ele prin încăpere, făcând opturi, ronduri și alte figuri, pînă au... amețit.

Aflindu-le năzbîtia, Trustul regional Gostat Botoșani a cerut ministerului tutelar sancționarea lor.

Și-acum să-ți spun ce s-a întîmplat la grădiniță. După plecarea celor doi contabilii-șefi, copiii s-au sculat din pătucurile în care dormeau după-masă, s-au dus în sala de joacă, s-au suit pe triciclete și-au început să pedaleze de zor. Educatoarea i-a întrebant:

- Ce e cu voi, de vă jucați cu tricicletele în timpul orelor de somn?

- Atunci copiii au răspuns în cor:

- Am dat în mintea... contabililor-șefi!

Auzi răspuns, dragă Urzico!

Țașcă Constantin, Suceava

URZICO DRAGĂ,

Protestez în numele bucureștenilor: nu sint toți... papă-lapte. Sint numai unii funcționari de la I. C. I. L., cunoscuta întreprindere care se ocupă cu colectarea și industrializarea laptelui din regiunea București.

Acest I. C. I. L., are contract cu G. A. S. Bilteni (raionul Răcari) să ridice zilnic de la gospodărie o anumită cantitate de lapte, dar I. C. I. L. nu respectă contractul, încît însemnate cantități de lapte se pierd.

Astfel, în numai șase luni, gospodăria a avut - din vina acestui I. C. I. L. - o pagubă de 30 000 de lei.

Cred, dragă Urzico, că funcționarii de la I. C. I. L. care nu ridică zilnic laptele, nu fac astfel nici o brînză, - și ar trebui frecați pînă o leșă... untul din ei.

Astfel, prin valorificarea untului obținut, și-ar putea recupera G. A. S. Bilteni o parte din pagubă.

Vasile Ion
Calea Victoriei 25, București

DRAGĂ URZICO,

Ce crezi? O să mă dea afară tovarășul Iordache?

Tovarășul Nicolae Iordache e șef al serviciului de protecție a muncii la „Întreprinderea de utilaj și transporturi” din Bacău, unde subsemnatul sint salariat și... responsabil al gazetei de perete.

În numele colectivului gazetei, am cerut acum citva timp și tovarășului șef Iordache, un articol axat pe actualitate. Și domnia-sa ne-a dat. Dar ne-a dat... același articol pe care îl dăduse la gazeta de perete și... anul trecut.

Am răspuns tovarășului șef Iordache, la „poșta redacției”, că articolul nu se poate publica, nemăfiind actual, deoarece de anul trecut

pînă anul acesta s-au întîmplat multe evenimente în lume.

După afișarea „poștei redacției”, întîlnindu-mă, mi-a adresat cuvinte jignitoare, precum și amenințarea că „are să-mi arate el mie” și, că nu se va lăsa pînă nu mă va da afară din întreprindere.

Dar, pentru a nu fi dat afară din întreprindere de către tovarășul Iordache, mă gîndesc dragă Urzico să mă pun sub... protecția serviciului de protecție a muncii, al cărui șef este domnia-sa.

Nicolau Radu
Calea Mărășești nr. 40
Bacău

URZICUȚO DRAGĂ,

Dați o sugestie întreprinderii de industrie locală „6 Martie” din Caransebeș: să intervină pe lângă forurile C. F. R.-iste pentru a schimba denumirea gării Zăvoi.

Adică, tot gara Zăvoi să se cheme, dar în loc de gară, să-l spună... garaj, căci sus-amintita întreprindere a transformat gara într-un adevărat garaj.

Stau... garate în această stație, de doi ani de zile, două vagoane de linie îngustă, vagoane din acelea pentru mișcarea, zise „tip Satu Mare”. Stau acolo, nemîșcate și neutilizate.

Vagoanele sint ale întreprinderii de industrie locală „6 Martie” din Caransebeș.

Eu cred, dragă Urzico, că - dacă întreprinderea în cauză nu rezolvă rapid problema acestor două vagoane de linie îngustă, chestiunea poate deveni... lată, căci, precum se vede amintita întreprindere este în această chestiune atât de operativă, de parcă s-ar afla într-un vagon de... dormit.

Radu Zeno
Comuna Oțelul Roșu 44
Raionul Caransebeș - Reg. Timișoara

eu am fost om cumsecade și v-am dat voie să-ți țineți patru ani la școală pe masă, casă, cărți, îmbrăcăminte, încălțăminte și polivitamine pe gratis și de trei ori pe zi. Dar acu' gata! Nu mă pot lipsi de el, să-l las tocmai la celălalt capăt al țării. Doar tată sint! Dacă ar fi să mutați marea la munte, hai, treacă de la mine. N-o să fiu eu ăla să mă întrez. Și, ca să nu vă suprați pe mine, mai am un băiat care a terminat anul ăsta școala elementară. Dacă vreți, vi-l împrumut, tot pe patru ani, că rău n-a dus-o la dumneavoastră nici ăi mare. Deci eu vă zic merși de pe acum și să vă dea Dumnezeu cel mare gînd bun cu ăi mic!

Școala Profesională către Fabrica „Avîntul”

Ehe, e greu de convins Ildotie Popescu! Are pretenții științifico-fantastice: să mutăm marea la muntele lor din regiune! Așa că, vorbind de apă, banii cheltuiți cu fi-su s-au dus pe gîrlă. Ceea ce, la o adică, tot apă este. Și apropo de asta, noi ne spălăm pe mîini, să fim cu conștiința curată. Oftăm alături de dumneavoastră!

Fabrica „Avîntul” către Școala Profesională

V-am mulțumit, dar... n-avem pentru ce. Și dacă dv. ați absolvit pe Dumitru Popescu, noi nu vă absolvim de vina ce-o purtați. De asemenea n-o putem califica în nici un fel, deoarece aceasta nu este specialitatea noastră. Pe viitor vă sugerăm că, dacă mai recrutați pentru școala dv. elevi din regiuni depărtate de fabrica noastră, nu uitați să luați odată cu ei și familiile lor, pe care, după absolvire, să-i repartizați în colectiv la noi. În felul acesta vor rămîne loială și în producție, iar noi nu vom mai avea ocazia să fim o... mamă nemîngîiată, ca în prezent.

V. D. POPA și V. RĂDULESCU

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 13.86.12;
Secretariat de redacție 14.28.15;
Interurban 27

STANDARD
OIL

*Politica Departamentului de
Stat ia naștere în birourile
„Standard Oil”, de unde este
apoi transmisă Ministerului
de război
„Daily Compass”*

